

Hurtigløberne

Der var udsat en Priis, ja der var udsat to, den lille og den store, for den største Hurtighed, ikke i eet Løb, men saadanne, i at løbe hele Aaret.

»Jeg fik da første Priis!« sagde Haren; »Retfærdighed maa der dog være, naar Ens egen Familie og gode Venner er i Raadet; men at Sneglen fik anden Priis, finder jeg næsten fornærmeligt mod mig!«

»Nei,« forsikkrede Ledpælen, der havde været Vidne ved Priis-Uddelingen, »der maa ogsaa tages Hensyn til Flid og god Villie, det blev sagt af flere agtbare Personer, og det har jeg ogsaa forstaaet. Sneglen har rigtignok brugt et halvt Aar om at komme over Dørtrinnet, men han har brækket Laarbenet i den Hastværk det dog var for ham. Han har levet ene og alene for sit Løb, og han løb med Huus! - Alt det er agtværdigt! - og saa fik han anden Priis!«

»Jeg kunde dog ogsaa have været taget i Betragtning!« sagde Svalen; »hurtigere end jeg, i Flugt og Omsving, troer jeg, Ingen har viist sig, og hvor har jeg ikke været om: vidt, vidt, vidt! -«

»Ja, det er Deres Ulykke!« sagde Ledpælen; »De føiter for meget! De skal altid afsted, ud af Landet, naar det her begynder at fryse; De har ingen Fædrelands-Kjærlighed! De kan ikke komme i Betragtning!«

»Men om jeg nu laae over i Mosen hele Vinteren?« sagde Svalen, »sov hele Tiden bort, kom jeg saa i Betragtning!«

* * *